

TALEPLERİMİZ

- ✓ COVID-19'un Meslek Hastalığı sayılması,
- ✓ Şiddet, mobing ve baskıların son bulması,
- ✓ Performans, ek ödeme değil, yoksulluk sınırı üzerinde, emekliliğe yansıyan temel ücret,
- ✓ 3600 ek gösterge,
- ✓ Fiili hizmet zammı,
- ✓ OECD ortalamasında kadrolu güvenceli personel istihdamının yapılması,
- ✓ Haklarında kesinleşmiş yargı karar bulunmayan ihraç sağlık ve sosyal hizmet emekçilerinin derhal göreve başlatılması,
- ✓ Sağlık hizmeti için ödediğimiz vergiler yeter. Katkı katılım payları ve ilave ücretlerin kaldırılması,
- ✓ Sağlık ve sosyal hizmetlerin planlanmasından sunulmasına kadar emekçilerin örgütleri aracılığıyla, halkında merkezde siyasi partiler, yerelerde ise yerel yönetimler, muhtarlıklar, örgütlü yapılar ve siyasi partiler eliyle süreçlere dahil olması,

TALEPLERİMİZ DİLİMİZDE YİTİRDİKLERİMİZ YÜREĞİMİZDE! MÜCADELEYE DEVAM EDİYORUZ!

Sağlık emek ve meslek örgütleri olarak salgının başından beri bir yandan toplum sağlığı için, salgından en az zarar görme ve gerekli tüm tedbirlerin uygulanması mücadelesini verirken bir yandan da kendi sağlığımızı, haklarımızı, emeğimiz için mücadele ediyoruz.

Sağlık ve sosyal hizmet emekçilerinin uzun yıllar boyunca yaşadığı sorunlar COVID-19 pandemisi ile birlikte katlanarak arttı. Pandeminin başından beri sağlık ve sosyal hizmet alanındaki emek ve meslek örgütleri olarak birlikte taleplerimizi sürekli dile getirmekte, pandemi yönetiminin mevcut durumuyla sorunlarımızın büyüdüğünü ifade etmekteyiz. Pandemi yönetimi nedeniyle 3 Mart 2021 itibari ile fiilen çalışma yaşamında olan 371 sağlık ve sosyal hizmet emekçisi yaşamını kaybetmiş ve yüz binlercesi de hastalanmıştır. Bizler "Yaşatmak için yaşamak istiyoruz" diye haykırdık, çığlıklar attık. Sesimizi duymak istemediler. Her gün üçer beşer ölmeye başladık, bizleri görmezden geldiler. İş yerleri önünde, servislerde, Sağlık Bakanlığı önünde haykırdık. Bizleri duymadılar.

Pandeminin başlarında alkışlanan biz sağlık ve sosyal hizmet emekçileri vergi yükünün, enflasyon oranlarının altında ezildik ve ezildikçe yoksullaştık. Pandemi koşullarında izinsiz, dinlenmeksizin virüs yüküyle mücadele ederken tükeniyor ve her gün ölüyoruz. İnsanca yaşayacak, meslek riskimizi karşılayacak, yoksulluk sınırının üstünde temel ücret diye isyan edip çığlık attıkça performans ve ek ödemeler bizlere lütf olarak sunuldu.

İş yükümüzün ağırlığının herkes tarafından kabul gördüğü bu süreçte hakkımız olan yıpranma payının tüm ekibe bütünlüklü verilmemesi, 3600 ek gösterge için verilen sözler, COVID-19'un meslek hastalığı kabul edilmemesi, farklı istihdam biçimleriyle çalıştırılıp farklı ücretlendirilmenin iş barışını bozduğu da aşıkardır. Uzun yıllardır sağlık ve sosyal hizmet alanında eksik personel ile çalışılmakta, bu yüzden de ağır iş yükü mobing ve angarya yaşanmakta, pandeminin de koşulları ağırlaştırması sonucunda sağlık emekçileri tükenmektedir. Yıllık izinlere ve emekli olma hakkına yasak getirmenin mantığı da yine bu personel eksikliğine dayandırılmaktadır. Buna rağmen atama bekleyen binlerce sağlık emekçisinin ataması yapılmamakta, haksız hukuksuz şekilde işlerinden edilmiş olan KHK'lı emekçiler işlerine iade edilmemektedir. Bu yanlış politikaların sonucunda sağlık emekçileri artık tükenmenin de ötesinde, kendi yaşamlarına son vermektedir.

Emekçileri artık kendilerine verilen sözlerin tutulmamasından, ücretlerinin ve özlük haklarının iş yükü ve meslek risklerine göre OECD ülkeleri ile eşit seviyeye getirileceğine dair umutlanmaktan ve umutlarının boşa çıkarılmasından bıktılar. Kendilerine parmak sallayan, sürgüne gönderen mobbingci yöneticilerden de korkmuyorlar artık. Bu durumdan çıkış için ne gerekliyse yapmaya hazırlar. Çünkü kaybedecekleri bir canları kaldı. Onu da her gün birer ikişer kaybediyorlar. Bundan da ötesi yok diyorlar. Klinikler, yoğun bakımlar, ameliyathaneler, laboratuvarlar, ambulanslar, eczaneler iş yerlerimiz değil mezarlarımız oldu. Bu duruma; bu ülkenin gerçek sendikaları, sağlık meslek örgütleri ve onların örgütlü gücü son verebilir.

Bir bütün olarak Türkiye'de yaşayan yurtttaşlar sağıkta dönüşüm programının olumsuzluklarını katkı-katılım payları, ilave ücretler ve her gün cepten yaptıkları harcamalarla yaşamaya devam ediyorlar. Pandemi sürecinde; sağıkta dönüşüm programı ile vazgeçilmeye başlanan koruyucu sağık hizmetlerine yönelik yatırımların ne kadar hayati önemde olduğu görülmeye başlandı. Hastalıklar ve salgınlar ile uğraşmak yerine bunların önlenmesine yönelik çalışmaların daha ucuz olduğunu, tüm toplum için elzem olduğunu fakat sermaye için kar getirmediği için tedavi edici çalışmalara yönelim olduğunu hep birlikte anladık. Bu nedenle de halkın ve alanda örgütlü sağık emek ve meslek örgütlerinin hizmetlerin planlanmasından, üretilmesine ve sunulmasına kadar tüm karar alma süreçlerinde etkin olarak yer aldığı yeni bir sağık ve sosyal hizmet politikasına ihtiyaç vardır.

Haklarımızı alıncaya kadar mücadeleye devam edeceğiz. Sağık haftasında tüm yitirdiğimiz mesai arkadaşlarımızı ve yaşamını yitiren yurtttaşları yüreğimizde hissederek taleplerimizi haykırmaya devam edeceğiz.

Bu kapsamda;

11 Mart 2021 tarihinde tüm işyerlerinde hayatını kaybeden sağık ve sosyal hizmet emekçileri ile yurtttaşlarımızı anacağız.

15 Mart 2021 tarihinde Ankara'da Sağık Bakanlığına, ilçe ve illerde ise Sağık Müdürlüklerine kitlesele ziyaretler gerçekleştirerek taleplerimizi iletacağız.

Kurtuluş yok tek başına! Ya hep beraber ya hiç birimiz! Sözü bu güne en uygun yol gösterici sözdür. Bu nedenle işkolundaki emekçilerin örgütlerin olarak bizler bir araya gelerek birlikte haklarımız için mücadele etmeye çabıyoruz. Bu birliği işyerlerinde de sağlamak zorundayız. Tüm sağık ve sosyal hizmet emekçilerini birlikte mücadeleye ve kazanmaya davet ediyoruz.